

Petr Pithart: Jak mne Klaus porazil v boji o Pražský hrad. A rehabilitoval komunisty!

Čerstvě zvolený prezident Václav Klaus vrací půjčku a tehdejší šéf komunistů Miroslav Grebeníček se spokojeně usmívá se sklenkou v ruce na balkóně zámku v Lánech. Foto: VÁCLAV PANCER / MAFRA / Profimedia

KOMENTÁŘ. Až do prezidentské volby v roce 2003 byla Komunistická strana Čech a Moravy persona non grata, Havel komunisty nikdy nepozval na Pražský hrad. Myslel jsem si, že v rámci kampaně samotné budeme všichni kandidáti na prezidenta klub KSČM ignorovat, že tu je na tom jakási tichá dohoda. Byl jsem ale zatraceně vedle, vzpomíná v textu pro HlídacíPes.org tehdejší kandidát Petr Pithart.

Po mých posledních textech pro HlídacíPes.org mne někteří čtenáři trefují tím, že jsem Klausem posedlý, protože jsem s ním v politice prohrál a že si nikdy nikde neodpustím do něho rýpnout, a tak si zřejmě řeším nějaký svůj soukromý problém.

[Nejdůležitější spor raných devadesátek – Klaus vs. Ježek \(díl 1.\)](#)

[Z kamaráda pan Nikdo! Jak Ježek hodil Klausovi vidle do volební kampaně \(díl 2.\)](#)

[Podvodná profesura Václava Klause a pomsta na Tomáši Ježkovi \(díl 3.\)](#)

Vidím to tak, že jsem s ním jaksi celkově (mocensky) vskutku prohrál – jeho ODS porazila moje (a také Dienstbierovo, Burešové, Sokolovo, Rychetského...) Občanské hnutí. Dnes má svůj [Institut Václava Klause](#) (s odchovanci jako pan Macinka), já mám jen mnohem méně známou a vlivnou [Knihovnu Petra Pitharta](#).

Protože moji knihovnu neplatí lidé jako Kellner či Tykač, ale vůbec nikdo. Nezávislost holt něco stojí – myslím občasné hladovění. Bez honorářů, ale zato se slastným pocitem svobody.

Privatizace se však zhostila moje (jen republiková) vláda lépe než Klausova vláda federální – i když srovnání není snadné.

Komplex z něho nemám, ale myslím si, že nás od počátku vedl a stále zavádí od Západu k nějaké verzi neliberální demokracie.

Petře! Zrado!

Chci na tomto místě vzpomenout Klausova nesporného vítězství nade mnou v prezidentských volbách v roce 2003.

Nedostal jsem se do posledního kola, ale v jednu dobu jsme šli vzápětí po sobě do klubu KSČM.

Do té doby ta strana byla persona non grata, Havel komunisty nikdy nepozval na Pražský hrad. Ale tohle byly prezidentské volby, tam muselo být místo pro všechny.

Myslel jsem si ovšem, že v rámci kampaně samotné budeme všichni kandidáti na prezidenta klub KSČM ignorovat, že tu je na tom jakási tichá dohoda. Byl jsem ale zatraceně vedle.

Chvilí před rozhodujícím hlasováním ke mně přiběhl lidovecký poslanec Jan Kasal a s očima navrch hlavy z něho vyhrklo: Petře! Zrada! Viděl jsem to na vlastní oči, Klaus šel do sálu, který byl na Hradě přidělen ke komunistům! Byl to pro nás oba naprostý šok...

Jak mi ztuhla mluvidla

Tak to ti nezbyvá, než jít tam taky! Už jsem ti to vyjednal. Tak jsem tam tedy šel. Pochválili privatizaci, jak ji s Tomášem Ježkem dělala Česká vláda, že proběhla bez skandálů, ale pak se mne jedna poslankyně zeptala: Řeknete nám, že za našich časů se leccos udělalo dobře...

Já věděl, že ano, samozřejmě, udělalo (vedle mnoha zlého), nejsem zaslepenec, udělalo se to často proti vaší vůli, navzdory vadnému režimu, myslel jsem si.

Věděl jsem, že je zle. Pro mě zle. Jaksi mi ztuhla mluvidla, nebyl jsme s to uvést jediný případ něčeho dobrého, ačkoli jinde a jindy bych to byl zvládl.

Nevydal jsem ze sebe jediné slovo, asi jsem vypadal jako hlupák. Tady to byla delikátní situace. Oni přece všeho zneužijí, budou pak tvrdit, že my jsme mu dali hlasy, protože on uznává, že za nás bylo dobře, třeba zdravotnictví...

Pravda se ukáže až na konci dne

Prohrál jsem, protože jsem takhle nechtěl vyhrát. Z této prohry komplex či dokonce mindrák určitě nemám, ani ho nelze mít...

Vždyť co je vítězství, co je porážka? Politika se nehraje na 90 minut s eventuálním prodloužením. Hraje se pořád. Až někdy soudce odpíská konec, bude to konec lidské civilizace.

Tehdy začne věk nějakých homunkulů podle vzoru příslušníků kast až k prolům či k bezvědomým šťastlivcům, požívající somu. Kteří ovšem nikdy nějakého Orwela či Huxleye číst nebudu. A ani my tu nebudeme, Klaus ani já.

